

[Ministeren for offentlige arbejder]

Loven om anlæg af en bro over Store Bælt er fremdeles i kraft. Der er alene truffet beslutning om at udskyde projektet under hensyn til landets almindelige økonomiske situation. Ved årsskiftet 1982-83 agter jeg som tidligere tilkendegivet på grundlag af og efter afslutning af en række igangværende undersøgelser at give folketinget en redegørelse om den fremtidige afvikling af trafikken mellem Øst- og Vestdanmark, og folketinget vil i den forbindelse også få lejlighed til at drøfte spørgsmålet om faste forbindelser over Store Bælt. Jeg agter ikke i den mellemliggende tid at foretage mig noget, der kan foregribe denne drøftelse. Som det fremgår af det foran anførte, har der hidtil i folketinget været en meget bred tilslutning til at lade Storebæltbroen være en statsvirksomhed, og der er således ingen anledning for mig til at overveje ændringer i denne henseende.

I øvrigt finder jeg anledning til at præcisere, at de samfundsøkonomiske problemer, som har gjort det nødvendigt at udskyde broprojektet, ikke løses ved at overlade opgaven til private kapitalinteresser, det være sig pensionskasser eller andre.

Noget andet er, at en Storebæltbro fremdeles har været tænkt finansieret gennem lån, og for så vidt andre hensyn ikke taler derimod, vil der selvsagt intet være til hinder for – set fra statens stilling som bygherre – at også pensionskasser yder staten lån til broens finansiering.

Spm. nr. 368

Til *industriministeren* (4/3 82) af:

Maisted (FP):

»Vil ministeren redegøre for, hvor stor en procentdel af aktiekapitalen i et dansk firma lønmodtagerne maksimalt kan opnå ved køb igennem Dyrtdsfonden, ATP-fonden, pensionskasserne og forsikringssselskaberne?«

Begrundelse

Med de nuværende muligheder kan lønmodtagerne opnå den totale indflydelse i dansk erhvervsliv, hvorfor det er ganske unødvendigt at beskæftige sig med flere forslag om ØD eller OD.

Besvarelse (12/3 82):

Industriministeren (Erling Jensen):

For Arbejdsmarkedets Tillægspension og Lønmodtagernes Dyrtdsfond gælder, at aktieinvesteringer i et selskab i denne relation betragtes under ét, idet de to fondes aktiebesiddelser tilsammen ikke må overstige 20 pct. af det pågældende selskabs aktiekapital, jfr. lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension § 26, stk. 4, litra c, som ændret ved lov nr. 216 af 30. maj 1980 og lov nr. 7 af 9. januar 1980 om Lønmodtagernes Dyrtdsfond § 6, stk. 3, litra c. I henhold til de samme bestemmelser må aktieanbringelser i et selskab ikke overstige 1 pct. af fondsmidlerne.

Et livsforsikringssselskab og en »tværgående« pensionskasse må af de midler, der er afsat til dækning af henholdsvis forsikringsfonden og pensionskassens forpligtelser over for dens medlemmer, ikke have en aktiebesiddelse i et enkelt selskab, der ligger ud over 15 pct. af selskabets atiekapital, jfr. lov nr. 630 af 23. december 1980 om forsikringsvirksomhed § 135, stk. 2.

Et tilstrækkeligt antal af den nævnte kategori af »institutionelle« investorer vil således tilsammen kunne eje 100 pct. af atiekapitalen i et selskab.

For så vidt det i spørgsmålet antydes, at »lønmodtagerne« skulle »opkøbe« aktier gennem de nævnte investorer, må jeg anføre, at det ikke kun er lønmodtagere, der tegner pensioner og forsikringer. Dette er i høj grad også tilfældet for selvstændige erhvervsdrivende.

Spm. nr. 372

Til *justitsministeren* (4/3 82) af:

Margrete Auken (SF):

»Ministeren bedes oplyse, hvornår de i lov af 19. juni 1974 om nukleare skader angivne øvre grænser for erstatning vil blive forhøjet, herunder med hvilke beløb dette vil ske, samt oplyse de beregninger af mulige skader, der er lagt til grund såvel ved de nugældende maksimumsbeløb som ved de forventelige, forhøjede beløb.«

Begrundelse

I lov af 19. juni 1974 om erstatning for de skader, der kan opstå ved en ulykke på et atomkraftværk, er angivet de øverste grænser for de erstatningsbeløb, der i tilfælde af nukleare skader kan komme til udbetaling. Disse